

A.T. Jones despre „taina lui Dumnezeu”

9 noiembrie 2008

Gili Cârstea

De la înălțimea amvonului sesiunii Conferinței Generale din 1893, A.T.Jones prezintă bisericii elementul central al soliei 1888, intenția și scopul lui Dumnezeu de a face din biserică Sa „întroparea continuă a lui Hristos,” așa cum spunea sora White.

Analizând solia Martorului Credincios, el se apleacă asupra unuia dintre cele trei remedii de care îngerul bisericii Laodicea are nevoie urgentă, dacă dorește să iasă din starea de încropeală în care se află. Așa cum vom vedea, Jones merge nu numai mult mai profund, dar cu totul în altă direcție decât teologia populară că haina albă înseamnă îndreptățire. Ascultați:

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, și haină albă ca să te îmbraci cu ea.” Vă amintiți descrierea acestei haine, despre care am mai vorbit. Despre ea se spune că este ‘haina care este țesută în războiul cerului, în care nu există niciun fir de origine omenească.’ Fraților, acea haină a fost țesută într-un corp omenesc. Corpul omenesc – trupul lui Hristos – a fost acel război, nu este adevărat? Haina a fost țesută în Isus; în același trup pe care dumnezevoastră și cu mine îl avem, deoarece El a fost părtaș la aceeași carne și sânge ca noi toți. Trupul vostru și al meu, trupul pe care l-a avut Hristos cât a fost în această lume, este războiul în care Dumnezeu a țesut haina pe care noi trebuie să o purtăm în trup, și El dorește să o purtăm acum, ca și atunci când trupul va fi făcut nemuritor la sfârșit.

„Ce a fost acel război? Hristos în trup omenesc. Ce a fost țesut în el? [O voce din sală: ‘Haina neprihănirii’]. Haina aceasta este pentru noi toți. Neprihănirea lui Hristos – viața pe care El a trăit-o – pentru noi, cei care o analizăm în această seară, este haina din acest pasaj. Dumnezeu Tatăl era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. ‘Îl vor numi Emanuel – adică, Dumnezeu cu noi.’ Prin urmare, El dorește ca haina aceasta să fie a noastră, dar nu dorește ca noi să uităm cine este Țesătorul. Nu suntem noi, ci Acela care locuiește în noi. Este Dumnezeu în Hristos. Hristos trebuie să fie în noi, la fel cum Dumnezeu era în El; caracterul Său trebuie să fie în noi, tot așa cum Dumnezeu era în El. Caracterul Său trebuie țesut în noi prin aceste încercări și ispitiri la care suntem supuși. Dumnezeu este țesătorul, dar nu fără noi. Este cooperarea dintre divin și uman – taina lui Dumnezeu în noi – aceeași taină ascunsă în evanghelie, și care este solia îngerului al treilea. Acesta este cuvântul Martorului Credincios” (GCB Sermons, 1893, Study 10).

Acest subiect revine permanent în predicile lui Jones de la sesiunile CG de după 1888, și a fost subiectul central al întregii lui opere literare. Nici nu se putea altfel, mai ales că el avea confirmarea cerului, prin intermediul descoperirii profetice, că aceasta este „cu adevărat” solia îngerului al treilea.

Iată încă un pasaj referitor la acest subiect, publicat în Review and Herald:

„Taina care se află astăzi în solia îngerului al treilea trebuie să fie făcută cunoscută tuturor națiunilor, pentru ascultarea credinței. Aceasta este taina lui Dumnezeu care trebuie încheiată în acest timp – nu doar încheiată în sensul de a fi dusă la o încheiere în timp, pentru lume, ci încheiată în sensul de a fi adusă la final, de a fi realizată în cel credincios. Acesta este timpul când taina lui Dumnezeu trebuie să fie descoperită în trupul fiecărui credincios autentic, indiferent unde s-ar afla acel credincios. Aceasta înseamnă, în realitate și în adevăr, a păzi poruncile lui Dumnezeu și a avea credința lui Isus” (RH 26 septembrie 1896).

Nu este de mirare, deci, furia cu care Satana a năvălit asupra susținătorilor soliei 1888, în fiecare generație. Când Dumnezeu este descoperit în trup, nu numai în trupul lui Hristos, dar în trupul tuturor copiilor Săi din ultima generație, deosebirea dintre Hristos și Baal va izbi omenirea cu o forță inimaginabilă, iar pământul va fi luminat de slava caracterului lui Dumnezeu.

Când observăm maniera prin care Satana a stârnit opoziția poporului sfânt atunci când Dumnezeu a adus la realitate metafora sanctuarului, prin întruparea lui Hristos, nu este greu să înțelegem ce furie clericală va declanșa momentul crucial al planului de mântuire, și anume clipa când Dumnezeu va face din ultima generație „întruparea lui Hristos” în faza ei finală.

Împotriva acestei operațiuni se vor coaliza toate forțele iadului, vor fi stârnite toate pasiunile, nicio amăgire nu va fi lăsată nefolosită, deoarece ei știu bine că, odată realizată nunta, unirea dintre divin și uman, lumina nu va mai putea fi stopată niciodată.

Taina lui Dumnezeu trebuia să se sfârșească demult, dar există încă speranță. Îngerul puternic din Apocalips 10 spune că, în zilele când va răsună trâmbița a șaptea, nu va mai fi nicio zăbavă, adică taina lui Dumnezeu se va descoperi lumii. Ea va fi realizată într-un grup numit „cei 144000,” oameni care vor ajunge la statura plinătății lui Hristos, oameni în care Dumnezeu va locui în toată plinătatea Sa.

Nu există onoare mai mare decât să udăm, să stropim cu apa vieții la vreme potrivită, pe acești viitori terebinți ai neprihănirii (Isaia 61:3), răsadul Domnului pentru o viitoare lume a păcii, libertății și fericirii.

Nu există bucurie mai mare decât să participăm la ridicarea unei generații de oameni în care taina lui Dumnezeu se va sfârși, o generație care va fi făcută „locuința lui Dumnezeu prin Duhul,” continuarea „întrupării lui Hristos,” mireasa din viziunea apostolului Ioan.